

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.3.2012
COM(2012) 153 final

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET,
RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA SOCIALA KOMMITTEN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

Den externa dimensionen av EU:s samordning av social trygghet

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA SOCIALA KOMMITTEN SAMT REGIONKOMMITTÉN

Den externa dimensionen av EU:s samordning av social trygghet

Inledning

I en globaliserad ekonomi är arbetskraftens rörlighet inom EU och mellan EU och resten av världen både en nödvändighet och en växande realitet. Samordningen av social trygghet är ett system med regler som syftar till att underlätta sådan rörlighet. Ett system med regler för samordning av social trygghet inom EU har funnits i över 50 år¹, och har under senare år utvidgats till att omfatta även Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz².

Samordningen av social trygghet mellan EU och resten av världen sker på två olika sätt. På nationell nivå ingår medlemsstaterna bilaterala avtal med utvalda tredjeländer. Detta inkonsekventa tillvägagångssätt leder till en ofullständig uppsättning avtal vars innehåll varierar mellan länderna.

I dag håller en gemensam EU-metod för samordning av social trygghet med tredjeländer på att växa fram.

Detta meddelande har fyra syften:

- Betona att migrerande arbetstagare och företag från tredjeländer, som vanligen ser EU som en enhet, står inför en rad olika sociala trygghetssystem som skapar hinder för att flytta till, inom och från EU.
- Förespråka att samarbetet mellan medlemsstaterna främjas och förstärks så att en mer enhetlig metod för samordning av social trygghet med tredjeländer kan utarbetas.
- Beskriva hur EU-bestämmelserna påverkar den externa dimensionen i dag och ge tydlig vägledning om det rättsliga förhållandet mellan EU-lagstiftningen och nationella bilaterala avtal.
- Redogöra för de komponenter som för närvarande ingår i den gemensamma EU-metoden och lägga fram förslag för att vidareutveckla metoden.

¹ Dessa bestämmelser finns i dag i förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen och dess tillämpningsförfordning (EG) nr 987/2009, EUT L166, 30.5.2004, s. 1 respektive EUT L 284, 30.10.2009, s. 1.

² EES-avtalet trädde i kraft den 1 januari 1994 (men blev inte tillämplig på Liechtenstein förrän den 1 maj 1995), EGT L 1, 3.1.1994, s. 3. Avtalet mellan EU och Schweiz trädde i kraft den 1 juni 2002, EGT L 114, 30.4.2002, s. 1.

1. MEDLEMSSTATERNAS BILATERALA AVTAL MED TREDJELÄNDER

1.1. Vad omfattas av nationella bilaterala avtal?

Det är fortfarande främst nationella bestämmelser som tillämpas på rättigheterna i fråga om social trygghet för personer som flyttar till och från EU. De enskilda medlemsstaterna ingår bilaterala avtal om samordning av social trygghet med tredjeländer, och i dessa avtal fastställs ett system med samordningsregler för personer som flyttar mellan de båda länderna. Det finns flera skäl till att bilaterala avtal ingås. Oftast har det handlat om att skydda landets egna medborgare när de arbetar i andra länder. Det blir dock allt vanligare att sådana avtal betraktas som ett sätt att locka till sig företag och arbetskraft från tredjeländer. Avtalen kan också vara ett uttryck för politisk vänskap mellan länderna. EU-medlemsstaterna är dessutom parter i multilaterala avtal om social trygghet, t.ex. den iberio-amerikanska konventionen om social trygghet, där både Spanien och Portugal är parter.

De flesta avtalen med tredjeländer innehåller bestämmelser om tillämplig lagstiftning, likabehandling och pensioner. Pensionsbestämmelserna skyddar migrerande arbetstagares rättigheter när de flyttar till ett annat land och innebär att pensionen kan betalas ut i det andra landet. I vissa fall finns bestämmelser om sammanläggning av försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder. Sådana bestämmelser innebär att arbetstagare som uppfyller vissa villkor kan fortsätta att omfattas av socialförsäkringslagstiftningen i det utsändande landet och undantas från att betala in socialförsäkringsavgifter i det land där de arbetar. Principen om likabehandling innebär att migrerande arbetstagare behandlas på samma sätt som medborgarna i det land där de arbetar.

EU-medlemsstaterna förhandlar vanligen fram bilaterala avtal utan hänvisning till vad som sker i de övriga EU-medlemsstaterna. Processen är mycket splittrad. I praktiken kan EU:s huvudsakliga handelspartner inrikta sig på att ingå avtal med vissa länder, medan andra utelämnas. Det finns ingen mekanism för att harmonisera arbetet eller för att samla EU-medlemsstaterna så att de kan diskutera gemensamma problem med ett visst land.

Dessutom är de nationella bilaterala avtalen landsspecifika. Det innebär att migrerande arbetstagare och företag från tredjeländer måste hantera olika system för social trygghet när de flyttar mellan EU-medlemsstaterna, och skilda nationella bilaterala avtal när de flyttar till och från EU. De bilaterala avtalen är dessutom ofullständiga – alla tredjeländer har inte avtal med alla EU-medlemsstater. Det kan leda till att personer som flyttar från eller tillbaka till EU kan förlora förvärvade rättigheter i fråga om social trygghet. Det kan gälla såväl EU-medborgare som personer från tredjeländer. Sammantaget gäller att det är svårt att få en tydlig bild av vilka rättigheter medborgarna har.

1.2. EU-lagstiftningens inverkan på nationella bilaterala avtal

Gottardo-domen

Nationella bilaterala avtal omfattas liksom annan nationell rätt av EU-lagstiftningen. Det klargjordes på den sociala trygghetens område 2002 när Europeiska unionens domstol på grundval av artikel 39 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (numera artikel 45 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt) slog fast att medlemsstaterna inte får begränsa tillämpningen av avtal om social trygghet som ingåtts med tredjeländer till det egna landets medborgare och att de måste behandla andra EU-medborgare på samma sätt

enligt bestämmelserna i avtalet³. Detta avgörande (Gottardo-domen) innebär att de EU-medlemsstater vars avtal grundar sig på medborgarskap måste ändra tillämpningen av sina avtal med tredjeländer så att även personer som är medborgare i andra medlemsstater kan gynnas av dem⁴.

Förordning (EU) nr 1231/2010

EU:s bestämmelser om samordning av social trygghet påverkar också medlemsstaternas möjligheter att tillämpa reglerna i bilaterala avtal. EU-bestämmelserna i förordningarna (EG) nr 883/2004 och (EG) nr 987/2009 om samordning av social trygghet innehåller ett system för samordning för personer som flyttar inom EU. Reglerna utvidgades 2003 till att gälla alla tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i EU och ”inte befinner sig i en situation som i alla avseenden är begränsad till en enda medlemsstat”. Gällande förordning är förordning (EU) nr 1231/2010⁵. Den fungerar som en ”bro” så att alla personer som lagligen vistas i ett EU-land i en situation där flera länder berörs kan dra nytta av EU:s samordningsbestämmelser. Där behandlas praktiska frågor som åtnjutande av samma rättigheter som EU-medborgare till nödvändig vård under en tillfällig vistelse i en annan medlemsstat (en rättighet som styrks av det europeiska sjukförsäkringskortet)⁶.

Förekomsten av förordning (EU) nr 1231/2010 innebär att EU har exklusiv behörighet när det gäller rättigheter som rör samordning av social trygghet för tredjelandsmedborgare som befinner sig i en situation där flera EU-länder berörs. Om reglerna är motstridiga har EU-bestämmelserna företräde framför nationella bestämmelser i bilaterala avtal med tredjeländer. Om en tredjelandsmedborgare utstationeras till en EU-medlemsstat enligt ett bilateralt avtal med ett tredjeland och sedan flyttar för att arbeta i en annan medlemsstat, ska förordning (EU) nr 1231/2010 tillämpas på den andra flytten. Om en tredjelandsmedborgare arbetar i två eller flera medlemsstater för en arbetsgivare med säte utanför EU, ska EU-bestämmelserna om tillämplig socialförsäkringslagstiftning gälla⁷.

1.3. Gemensamma praktiska frågor och utmaningar

Medlemsstaterna ska enligt kravet på lojalt samarbete i enlighet med artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen och artikel 351 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt vidta alla nödvändiga åtgärder för att undanröja oförenligheter mellan avtalen med tredjeländer och de skyldigheter som de har enligt EU-lagstiftningen. En konsekvens av Gottardo-domen och förordning (EU) nr 1231/2010 när det gäller bilaterala avtal är att medlemsstaterna måste upprätta ett samarbete med berörda tredjeländer så att EU kan fullgöra sina skyldigheter. Det leder till en rad gemensamma utmaningar.

För att följa Gottardo-domen måste bilaterala avtal tillämpas enligt EU:s princip om icke-diskriminering. Det kan innebära att avtalet måste omförhandlas, eller helt enkelt att man inhämtar den andra partens samtycke till att en icke-diskrimineringsklausul införs i avtalet.

³ Mål C-55/00.

⁴ Rekommendation nr P1 av den 12 juni 2009 från administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen, EUT C106, 24.4.2010, s 47.

⁵ EUT L 344, 29.12.2010, s. 1. Den tidigare förordningen (EG) nr 859/2003 är inte bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket. Beträffande Danmark är förordningarna (EU) nr 1231/2010 och (EG) nr 859/2003 varken bindande eller tillämpliga. Inte heller EES-länderna och Schweiz tillämpar dessa förordningar.

⁶ Artikel 19 i förordning (EG) nr 883/2004.

⁷ Se t.ex. artikel 14.11 i förordning (EG) nr 987/2009.

Konkret innebär det att medlemsstaterna kan behöva begära socialförsäkringsuppgifter från tredjeländer för medborgare i andra EU-medlemsstater. Det leder ofta till administrativa och juridiska problem. Det grundläggande problemet är att EU-medlemsstaten måste följa EU-lagstiftningen, medan det berörda tredjelandet vanligen inte har någon skyldighet att samarbeta i dessa frågor.

Att se till att bilaterala avtal tillämpas på ett sätt som är förenligt med förordning (EU) nr 1231/2010 är förenat med liknande problem. Man behöver klargöra för tredjeländer att bilaterala avtal under vissa omständigheter inte kan tillämpas eftersom EU-lagstiftningen har företräde. Det är ett problem för alla medlemsstater, men i dag finns ingen gemensam mekanism för att hantera det. En tänkbar enkel lösning är att i alla avtal införa en bestämmelse som säger att om reglerna är motstridiga ska EU-lagstiftningen ges företräde framför avtalsbestämmelserna.

Ett väsentligt gemensamt problem för medlemsstaterna är hur man ska avvärja påtryckningar att godkänna långa utstationeringsperioder, som innebär att arbetstagarna från ett tredjeland undantas från att bidra till medlemsstatens system för social trygghet. Inom EU kan en arbetstagare omfattas av ursprungsmedlemsstatens sociala trygghetssystem i högst två år⁸. Arbetstagare i EU som är utstationerade från ett tredjeland kan dock förbli försäkrade i ursprungslandet under mycket längre perioder, och detta undantag från att omfattas av det sociala trygghetssystemet i en EU-medlemsstat är ofta en besvärlig fråga när moderna bilaterala avtal ska slutas.

Att få tillgång till uppgifter från tredjeländer är ett centralt problem för de flesta medlemsstater i samband med bedrägeribekämpning. EU:s bestämmelser för samordning av social trygghet gör det möjligt för medlemsstaterna att begära kontroll av uppgifter från den medlemsstat där förmånstagaren är bosatt⁹. Den utbetalande institutionen kan då till exempel kontrollera att pensionstagaren fortfarande lever eller att en person fortfarande uppfyller villkoren för att få invaliditetspension. Endast ett fåtal bilaterala avtal innehåller bestämmelser om kontroller av detta slag. Många medlemsstater skulle se positivt på att det införs effektiva metoder för att bekämpa bedrägerier.

1.4. Stärka samarbetet om samordning av social trygghet med tredjeländer

- Med tanke på de praktiska frågor och problem som beskrivits ovan står det klart att ett bättre samarbete mellan medlemsstaterna om samordning av social trygghet med tredjeländer skulle vara fördelaktigt på många sätt. Om medlemsstaterna samarbetar och vid behov agerar gemensamt får de en starkare förhandlingsposition gentemot tredjeländer och bättre förutsättningar att lösa gemensamma problem. De kan då tillsammans se till att bilaterala avtal tillämpas på ett sätt som överensstämmer med EU-lagstiftningen. Ett förstärkt samarbete skulle generellt leda till en mer konsekvent övergripande metod för EU-länderna.
- Det behövs en mekanism på EU-nivå för att stärka samarbetet mellan medlemsstaterna. Kommissionen kommer därför att stödja en resultatorienterad arbetsgrupp med experter från medlemsstaterna, som ska sammanträda varje år och ha till uppgift att underlätta samarbetet. Där kan kommissionen också informera om förhandlingsläget när det gäller EU:s avtal med tredjeländer. Den nya mekanismen

⁸ Artikel 12 i förordning (EG) nr 883/2004.

⁹ Artikel 5.3 i förordning (EG) nr 987/2009.

ska också skapa komplementaritet mellan metoden med nationella bilaterala avtal och den nya EU-metoden för samordning av social trygghet med tredjeländer.

2. UTARBETANDE AV EN GEMENSAM EU-METOD

2.1. Förordning (EU) nr 1231/10

Enligt förordning (EU) 1231/10 ska EU-bestämmelserna om samordning av social trygghet tillämpas på tredjelandsmedborgare som ”inte befinner sig i en situation som i alla avseenden är begränsad till en enda medlemsstat”. En effekt av förordningen är att medborgare som omfattas av den kan dra fördel av principen om likabehandling i artikel 4 i förordning (EG) nr 883/2004. Det betyder att alla tredjelandsmedborgare som befinner sig i en situation där flera länder berörs och omfattas av förordning (EU) nr 1231/2010, och som har rätt till ålderspension från en EU-medlemsstat, ska behandlas på samma sätt som medborgare i den utbetalande staten när det gäller utbetalning av denna pension utanför EU¹⁰.

Kommissionen anser att det behövs effektiva kontroller för att se till att likabehandlingsprincipen följs i fråga om utbetalning av pensioner i ett tredjeland. Det är särskilt viktigt med tanke på rättspraxis från Europadomstolen, enligt vilken rätten till en pension grundad på anställning under vissa omständigheter kan likställas med en rättighet som skyddas av Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna¹¹. Kommissionen kommer i detta syfte att använda sitt nätverk med nationella experter på social trygghet för att samla information om lagstiftning och andra åtgärder på nationell nivå om utbetalning av pensioner i tredjeländer. Denna information kommer att föras in på länderprofilerna över bestämmelser om social trygghet på kommissionens webbplats och kompletteras med uppgifter från nationella experter om medlemsstaternas bilaterala avtal med tredjeländer.

2.2. Rättigheter enligt EU:s migrationsinstrument

EU:s migrationsbestämmelser innehåller standarder som den nationella lagstiftningen om social trygghet måste följa när det gäller tredjelandsmedborgare som är bosatta i en medlemsstat. Till exempel får tredjelandsmedborgare som lagligen vistats i en EU-medlemsstat i fem år, om vissa villkor uppfylls, samma rättigheter som det berörda landets medborgare i fråga om social trygghet, socialt bistånd och socialt skydd såsom dessa definieras i nationell lagstiftning¹². Dessutom finns det tre EU-direktiv om migration – direktivet om ett kombinerat tillstånd¹³, direktivet om ett ”blått kort”¹⁴ och ett direktiv om forskare från tredjeländer¹⁵ – som på vissa villkor ger tredjelandsmedborgare som är bosatta i

¹⁰ Se skäl 13 i förordning (EU) nr 1231/2010.

¹¹ Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, Klein mot Österrike (ansökan nr 57028/00), den 3 mars 2011.

¹² Artikel 11 i rådets direktiv 2003/109/EG om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning, EUT L16, 23.1.2004, s. 44.

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/98/EU av den 13 december 2011 om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som vistas lagligen i en medlemsstat, EUT L343, 23.12.2011, s. 1.

¹⁴ Rådets direktiv 2009/50/EG om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning, EUT L155, 18.6.2009, s. 17.

¹⁵ Rådets direktiv 2005/71/EG om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte, EUT L 289, 12.10.2005, s. 15.

en EU-medlemsstat rätt till samma behandling i fråga om social trygghet som medborgare i bosättningsstaten. Denna garanti innebär även likabehandling i fråga om överföring av statliga pensioner till ett tredjeland och är inte avhängigt förekomsten av bilaterala avtal¹⁶. Kommissionens förslag om ytterligare EU-direktiv om migration innehåller liknande bestämmelser om likabehandling¹⁷.

2.3. Associeringsavtal samt stabiliserings- och associeringsavtal

Generellt innehåller associeringsavtalen (och de stabiliserings- och associeringsavtal som slutits med länderna i västra Balkan) en rad principer för samordningen av bestämmelser om social trygghet för arbetstagare och deras familjer när de flyttar mellan ett EU-land och det associerade landet. De associeringsråd som inrättats genom dessa avtal ska också anta bestämmelser för att tillämpa dessa principer.

I oktober 2010 tog rådet ett första steg i denna process genom att besluta om EU:s ståndpunkt i de associeringsråd som inrättats genom avtalen med Algeriet, Marocko, Tunisien, Israel, Kroatien och den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien om associeringsrådets antagande av beslut om samordning av de sociala trygghetssystemen¹⁸.

Dessa associeringsråd bör omfatta följande rättigheter för lagligen anställda arbetstagare: samma behandling som arbetstagarna i värdstaten, full överföring av ålderspension, efterlevandepension, invaliditetspension och pensioner som utbetalas på grund av arbetsolycka eller arbetssjukdom som inträffat utanför den utbetalande statens territorium samt likabehandling av familjemedlemmar som lagligen vistas i landet. Rättigheterna bör vara ömsesidiga – EU-arbetstagarna ska ha samma rättigheter i de associerade länderna och vid återkomsten till EU. Dessa rättigheter ska inte vara avhängiga rörlighet inom EU. Dessa beslut ska också innehålla bestämmelser om en ömsesidig ram för samarbets- och kontrollmekanismer för att bekämpa bedrägerier. Bestämmelser om bilaterala avtal som ingåtts mellan enskilda medlemsstater och de associerade länderna och som innebär en mer gynnsam behandling av medborgare i de associerade länderna eller medlemsstaterna ska gälla även i fortsättningen (vid behov med beaktande av domstolens rättspraxis enligt Gottardodomen).

Så snart associeringsrådet antagit besluten ska den gemensamma EU-metoden för samordning av social trygghet genomföras med direkt verkan i nationell lagstiftning. Kommissionen föreslår sedan vissa administrativa rutiner av icke lagstiftande karaktär för att underlätta tillämpningen av dessa associeringsrådsbeslut. Kommissionen kommer att hjälpa medlemsstaterna att tillämpa dessa beslut. Den kommer bland annat att anordna årliga möten för att diskutera rutinerna för samordning med de associerade länderna och allmänt underlätta samarbetet. Kommissionen kommer också att noga övervaka medlemsstaternas tillämpning av besluten.

En diskussion av EU:s associeringsavtal och samordning av social trygghet är inte komplett utan omnämnande av associeringsavtalet med Turkiet, särskilt tilläggsprotokollet från 1970¹⁹

¹⁶ Denna rätt föreskrivs uttryckligen i artikel 14.1 f i direktiv 2009/50/EG, men måste också härledas från artikel 12 c i direktiv 2005/71/EG.

¹⁷ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för säsongsanställning, KOM(2010) 379 slutlig, förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om villkor för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare inom ramen för företagsintern överföring av personal, KOM(2010) 378 slutlig.

¹⁸ EUT L306, 23.11.2010.

¹⁹ Tilläggsprotokoll av den 23 november 1970 till avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet, EGT L 293, 29.12.1972, s. 3.

som syftar till att successivt införa fri rörlighet för arbetstagare mellan Turkiet och EU. Enligt artikel 39 i tilläggsprotokollet ska associeringsrådet anta bestämmelser om social trygghet för turkiska arbetstagare när de flyttar inom EU. Denna bestämmelse verkställdes genom associeringsrådets beslut nr 3/80²⁰. De nödvändiga genomförandebestämmelserna för detta beslut har visserligen aldrig antagits, men domstolen har slagit fast att likabehandlingsprincipen och principen om överföring av pensionsrättigheter i beslut nr 3/80 är direkt tillämpliga²¹. Domstolens rättspraxis innebär således att det i praktiken redan i viss utsträckning finns en gemensam EU-metod för samordning av social trygghet för turkiska arbetstagare i EU.

2.4. Vidareutveckla den gemensamma EU-metoden genom associeringsavtalen

EU och dess medlemsstater har iklätt sig skyldigheter i fråga om samordning av social trygghet inte bara när det gäller Turkiet, utan även i avtalen med Albanien, Montenegro och San Marino. Bestämmelserna har ännu inte genomförts. Kommissionen anser att de rättsliga skyldigheterna enligt dessa avtal bör uppfyllas och kommer därför att föreslå ett andra paket med rådsbeslut om EU:s ståndpunkt i det berörda stabiliserings- och associeringsrådet, associeringsrådet respektive samarbetsrådet i fråga om samordning av de sociala trygghetssystemen med dessa länder.

I synnerhet beträffande Turkiet anser kommissionen att åtgärder bör vidtas för att ersätta och uppdatera associeringsrådets beslut nr 3/80²². Det är nödvändigt särskilt mot bakgrund av den dom som domstolen nyligen meddelat i mål C-485/07 (Akdas). Kommissionens nya förslag om tillämpning av bestämmelserna om social trygghet i associeringsavtalen kommer till exempel att beakta principen i förordning (EG) nr 883/2004 om att särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner inte kan överföras.

Vid förhandlingar om nya associeringsavtal med tredjeländer kommer kommissionen att arbeta för att införa en standardbestämmelse om samordning av social trygghet på grundval av principerna om likabehandling, överföring av pensionsrättigheter och administrativt samarbete.

2.5. Införa EU-avtal om social trygghet

För att beakta behoven på den globaliserade arbetsmarknaden kommer kommissionen att inom administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen inleda en debatt om huruvida medlemsstaterna under vissa omständigheter kan behöva agera gemensamt i fråga om samordning av social trygghet gentemot ett visst tredjeland. Detta behov kan tillgodoses genom ett nytt instrument – ett EU-avtal om social trygghet. Sådana avtal kan möjliggöra ett mer flexibelt förhållningssätt till samordning av social trygghet än vad som är möjligt med associeringsavtalen och kan ingås även med tredjeländer som inte har något associerings- eller samarbetsavtal. Ett EU-avtal kan ingås när behovet uppkommer – exempelvis för att hantera svårigheter med ett visst tredjeland i samband med tillämpningen

²⁰ Beslut nr 3/80 av associeringsrådet av den 19 september 1980 om tillämpning av EG-medlemsstaternas sociala trygghetssystem på turkiska arbetstagare och deras familjemedlemmar, EGT C 110, 25.4.1983, s. 60.

²¹ Målen C-262/96 (Sürül) och C-485/07 (Akdas). Se domarna i målen C-18/90 (Kziber) och C-103/94 (Krid) om likabehandlingsklausulen i samarbetsavtalen med Maghrebländerna, som nu ersätts av associeringsavtalen.

²² Kommissionen kommer att dra tillbaka sitt tidigare förslag om att tillämpa associeringsrådets beslut nr 3/80 (KOM(83) 13).

av förordning (EU) nr 1231/2010 eller för att lösa problem med dubbla sociala avgifter. Genom sådana avtal kan eventuella särdrag på det bilaterala planet för en medlemsstat och ett visst tredjeland integreras, och tillämpningen av dessa kan vara frivillig för medlemsstaterna.

Kommissionen anser att sådana skräddarsydda avtal kan ingås med vissa av EU:s strategiska partner, särskilt de länder som har betydande arbetskraftsflöden med EU. Man kan också undersöka möjligheten att använda avtal med länder som ingår i en organisation för regional integration. Det övergripande syftet med sådana avtal skulle vara att främja ett enhetligt förhållningssätt från EU:s sida gentemot det berörda tredjelandet.

2.6. Stärka EU:s externa profil avseende social trygghet

Som betonas i Europa 2020-strategin är det nödvändigt för EU att vända blicken utåt och delta i viktiga diskussioner och åtgärder i rättsliga frågor på global nivå. EU bör, med sin långa erfarenhet av samordning av social trygghet, ta en ledande roll i det ökande internationella samarbetet om frågor som rör social trygghet där flera länder berörs. Här bör även ingå samarbete med andra internationella organisationer som ILO. Internationella arbetskonferensen 2011 uppmanade ILO-medlemsstaterna att överväga att ingå avtal om likabehandling av migrerande arbetstagare samt tillgång till och bibehållande och/eller överföring av rättigheter i fråga om social trygghet. Det blir allt viktigare att diskutera socialt skydd och samordning av social trygghet med andra regioner i världen. Kommissionen kommer därför att främja samarbetet om samordning av social trygghet med andra internationella organisationer och andra delar av världen.